

שו"ת יביע אומר חלק ח - יו"ד סימן כד ז"ה ו) ומריש

התגייר לשם תועלת דבר, אם אסור ביהודיה עד שתתברר צדקתו.

ו) ומריש הוה אמינא דמ"ש הרמב"ם והש"ע, שאם לא בדקו אחריו, אפ"ל נודע שבשביל דבר נתגייר, הואיל ומל וטבל יצא מכלל עכו"ם, וחוששים לו עד שתתבאר צדקותו, ואפ"ל אם חזר ועבד ע"ז הרי הוא כישראל מומר שקידושיו קידושין, ומצוה להחזיר אבידתו, שמאחר שטבל נעשה כישראל. ע"כ. ולכאורה מנ"ל לומר שחוששים לו עד שתתבאר צדקותו. וכבר עמדו ע"ז בשו"ת מנחת אלעזר ח"ד (סי' סד) ובשו"ת חזון למועד (סי' ו). אך היה נ"ל שמקורו מההיא דיבמות (מה ב) ע"פ דברי היש מפרשים, שבפירוש רש"י, ולכן אע"פ שהטבילה הראשונה היתה לשום אישות, ויש לפקפק בגיורה, מ"מ כיון שנהגה אח"כ ע"פ מצות התורה, וטבלה לנדוטה, חשיבא גיורת גמורה. וניחא מה שהקשה רש"י. ושו"ר שקדמוני בזה הערוך לנר יבמות (מה ב). והגאון אמרי יושר ח"א (סי' קעו). ע"ש. אולם יותר נראה שמקור דברי הרמב"ם והש"ע מהירושלמי קידושין (פ"ד ה"א): "המתגייר לשם אהבה, וכן איש מפני אשה וכו', הלכה גרים הם, ואין דוחים אותם כדרך שדוחים הגרים תחלה, אבל מקבלים אותם, וצריכים קירוב פנים שמא גויירו לשם שמים". ומשמע שחוששים להם שמא לשם שמים נתגיירו, וכמ"ש הריטב"א (יבמות כד ב) בד"ה הלכה כדברי האומר כולם גרים הם, שכיון שנתגיירו וקבלו עליהם, חזקה הוא דאגב אונסייהו גמרו וקיבלו, ואע"פ שמחמת האונס קיבלו, גירות היא אליבא דרבנן. ע"ש. ולפ"ז מ"ש שחוששים לו עד שתתבאר צדקותו, חששא מדרבנן היא, וע"פ הרוב גמרו וקיבלו, וחזקה מחמת רובא היא, אלא שיש מיעוט שאינם מקבלים בלב שלם. וע' בשו"ת היכל יצחק (חאה"ע ס"ס כ) שכ', דלכאורה היה נראה שאין להשיא גר כזה ישראלית עד שיתבאר לנו צדקתו שהפנימיות שלו כראוי ובלב שלם. וכן אם היא אשה אין לנו להשיאה עד שיתבאר צדקתה, אולם נראה שאין זה בגדר ספק ממש, אלא מהזהירות הראויה היא, דשמא יחזרו לסורם, הואיל ומטרת הגיור לא היתה לשם שמים. ואילו היה ספק ממש היאך מחזירים לו אבידתו. ע"ש. וע' בשו"ת אמרי יושר ח"א (סי' קעו). ודו"ק.